

Kapitola první

SHLEDÁNÍ

Tmavá noc pozvolna ztrácela svoji sílu a s ní probouzející se muž pomalu procítal ze spánku. S očima stále zavřenýma nabýval vědomí a užíval si purpurové záře, jež ho s železnou pravidelností provázela touto pasáží dne. Světelná mlhovina, ze které byly chvilkami patrné obrysy tváří, přicházela a obratem se vzdalovala, rozplývala, jemně hladila a znovu zesilovala, aby následně ustupovala, jako milostná předehra dvou snových bytostí. Blažený pocit klidu, které světlo přinášelo, však pozvolna odcházel, jakmile snílkovu pozornost začaly upoutávat světské myšlenky.

Jaroslav otevřel oči. Ještě chvilku hleděl do tmy, rušené jen nepatrným pramínkem záře ze zahradní lampy, odrážející se od stropu v místnosti. Potichoučku odhrnul deku, posadil se na okraj postele, zhluboka se nadechl, pak pohledem spočinul na bezstarostně spící blondaté hlavičce, z části zachumlané do peřiny. Vstal, vzal si brýle, opatrně zavřel dveře do ložnice a zlehka sestupoval dolů do pokoje k dalšímu členu rodiny, radostí bouchajícimu mohutným ocasem do skleněných dveří, vydávajících zvuk jako indiánský buben při slavnosti slunovratu.

Zapnul rychlovarnou konvici připravenou z večera na oblíbený ranní čaj, dal čerstvé žrádlo kočkám i psovi, napil se čisté vody ze sklenice a usedl do křesla. Začínalo svítat. Ze tmy vystupovaly koruny stromů lemující výběhy podél šumící řeky a po chvilce i kontury koní, nedaleko od něj požírajících čerstvě se deroucí jarní travu z pozvolna rozmrzající země.

Štíhlý, vysoký muž po padesátce, s dlouhými vlasy protkanými stříbrnými nitkami, seděl klidně a uvolněně, nechal plynout myš-

lenky jen tak, jak se jim zachtělo a vnímal tu krásu právě se rodícího dne. Cítil se šťastný, vyrovnaný, prožíval spokojený pocit člověka radujícího se ze všeho, z čeho se jeho život skládá. Byl rád, že časy častého stěhování po různých městech i obydlí, střídání partnerek, svatby a rozvody, děti, které mu prošly životem a pak zase odešly, léta práce, budování, podnikatelské úspěchy střídané prohrami i časy útěků sama před sebou, jsou pryč. Snažil se vzít si ponaučení ze všech ztrát i bolestí, před kterými musel na dosavadní dráze sklonit hlavu a čerpat životní energii ze všeho, co těmito lekce získal.

Poklidné rozjímání rázně ukončilo hlasité štěknutí. Spěšně se oblékl, nasadil trekingové boty, otevřel nedočkavému chlupáčovi dveře z vyhrátého srubu a vyšli do ranního chladu. Prohlédl stáje, připravil seno na večerní krmení, poklidil, co koně v noci zaneřádili a vyrazili společně na každodenní túru kolem pastvin a dál do smíšeného lesa. Rychlou, sportovní chůzí vykonali pravidelnou procházku, při tom naslouchali zpěvu ptáků, pozdravili se se zvěří, která jejich častou přítomnost odměnila jen zbystřením bez následného úprku. Spolu s cvičením takto každý den společně se čtyřnohým přítelem nasával sílu na všechno, co na něj toho dne čekalo. Pro Jaroslava to byla vždy posvátná, očištná chvíle, navozující spokojený stav, se kterým si pak vystačil po celý den.

Po návratu si dal studenou sprchu a spolu se svojí již probuzenou paní se pustil do připravené pozdní snídaně. Povídali si, co je toho dne čeká a co se asi stane zajímavého, dokud neúprosný čas nezavolal ke všedním povinnostem. Jaroslav se přesunul do pracovny, načel maily, obvolal důležité záležitosti, domluvil si schůzky na příští týden, zkontroloval nabídky pro klienty. Poté nahlédl na internet na aktuální novinky z domova i ze Světa, aby byl v obraze, co se odehrálo od doby, co vypnul počítač. Zrovna u zprávy, která upoutala jeho pozornost, zazvonil telefon. Displej změnil barvu a fotografii dvou krásných zamilovaných lidí vystřídal nápis „Strýček“.

Omšelé dveře historické budovy katedry etruských dějin se za tajemného zaskřípání otevřely a z nich vyšla urostlá postava bělovlasého šedesátníka. Profesor Giuseppe Carnacini, vysoký, nonšalantní muž s upraveným plnovousem ve světlém, dobře padnoucím obleku, se zamyšleně vydal do své oblíbené kavárny v malé postranní uličce via Recinzione nedaleko padovské univerzity. Při pomalé chůzi, avšak bez známky nějakého zdravotního hendikepu, si přehrával právě dokončený rozhovor s kolegou o nedávno nově objevených záznamech, potvrzujících jeho dlouholetou domněnku o předsunutých táborech Etrusků severně od Itálie, pravděpodobně až do oblasti střední Evropy.

Zaměstnán touto problematikou jen mechanicky odpovídal kolemjdoucím studentům na pozdrav. Při soustředění na vědecké bádání dokázal oddálit a chvilkami zapomenout na bolest, kterou prožíval po ztrátě své milované ženy, o kterou přišel při automobilové nehodě nedaleko za městem, krátce po nepodstatné manželské roztržce. I přes to, že od té osudné události uplynula spousta času, byl stále oním incidentem citlivě zasažen. Vedle výčitek na vyhročenou situaci, která nehodě předcházela, vše těžce snášel i proto, že po pohřbu manželky Laury jejich dcera Giulia z celé situace obvinila otce a přerušila s ním veškeré styky. Byť bydlela ve stejném městě, mnoho let o ní neměl žádné zprávy.

Usedl ke svému oblíbenému místu u malého stolku na chodníku, pozdravil se s majitelem a objednal si malou silnou kávu a skleničku svého oblíbeného vína Lugana z nedaleké gardské oblasti. Profesor Carnacini byl mimořádný člověk, velice moudrý, sečtělý, brilantně ovládající šest světových jazyků, oplývající nezměrnými znalostmi o vědě, která mu byla povoláním, ale i o principech tajů duchovního života. V období, kdy byl v úzkém kruhu poradců Vatikánu, trávil nemálo času s Papežem Janem Pavlem II. Vystudoval teologickou fakultu, pracoval jako kněz, věnoval se astrologii, byl mistrem tai-chi, cvičil jógu. Mnoho let zpátky, jako horolezec po úspěšném zvládnutí

himálajských velikánů v italské expedici, zůstal ještě mnoho času v tamních horách, kde se mu dostalo poznání od tibetských lámů, mistrů východních filozofií. Čas strávený ve vysokohorském klášteře pak změnil jeho život nadobro poté, co duchovní vůdci zasvětili jeho mysl do prastarých praktik a iniciovali jeho mimořádné duchovní dispozice.

Tok jeho myšlenek po chvilce přerušilo chvění telefonu. Jedna z dívek, v jejichž náručích hledal zapomnění nad bolestivou ztrátou, naléhala na další setkání. Nevítaným zpestřením jeho občasných intimních zážitků však byly i telefonáty od jejich partnerů, dožadujících se krevní msty za utržené újmy na cti. Ale i přes značná úskalí související s jeho rozmanitým milostným životem nikterak nelitoval vášnivých ani romantických chvil, které obohacovaly a prosvětovaly jeho profesorský život. Byl nezadaný, bez rodiny, a jak sám rád a často říkával, „jsem přece Ital“. Zatímco drnčící telefon vytrvale oznamoval příchodí hovor od krásné, mladičké, božsky obdařené, tmavovlasé studentky dožadující se speciálních lekcí od svého učitele, byl Giuseppe čím dál víc utvrzen v potřebě vyrazit na objevnou cestu za poznáním. S rozhodností sobě vlastní vytočil číslo kolegy, se kterým před pár okamžiky hovořil.

„Martine, můžeš mluvit?“

„Samozřejmě, povídej, nečekal jsem tvoji reakci tak brzy.“

„Nemám si co rozmýšlet. Připrav mi prosím podklady, zítra se u tebe zastavím a vyrazím. Mám na vyzkoušení ještě dva studenty, a pak mám čas se vydat hledat nejsevernější cíp etruských jednotek.“

Týden na to univerzitní profesor Carnacini přenechal sousedce klíče od bytu na zalévání květin a v italské ikoně Fiat 500 opouštěl

svoji rodnou Padovu po dálnici směrem k novým dobrodružstvím. Cítil lehké vzrušení z nově nadcházejícího, tajemného, které znával z archeologického objevování historie, jež ale také nacházel v postupném odhalování záhadných zákoutí dámských těl. Myšlenka na společnou paralelu obou činností mu přivodila úsměv na rtech.

Minul světoznámé Benátky a doprovázen italskou hudbou pomalu opouštěl Pádskou nížinu. Dálnice se začala vlnit a po jejích stranách se pozvedaly první vápencové stěny alpských velikánů. Přes hraniční přechod Villach projel do sousedního Rakouska a dál mezi horami na severovýchod směr Graz, jen na jednu noc posedět a popovídat se svým kamarádem ze studií. A samozřejmě si připomenout chuť vnikajících dolnorakouských vín z této mimořádné oblasti.

Druhý den navečer už parkoval v podzemních garážích v centru Vídně. Ubytoval se v zarezervovaném hotelu a po malé procházce a dobré večeři ulehl ke spánku s myšlenkou na zítřejší setkání s kolegou z Vídeňské univerzity. Po ranní kávě s croissantem plněným pudinkovým krémem zaklepal na dveře profesora Milera.

Setkání bylo velmi příjemné, spontánní a velmi přátelské na to, že se nikdy neviděli a vyměnili si jen pár vět přes e-mail. Profesor Miler pak v nadcházejících dvou týdnech dělal svému italskému partnerovi průvodce nejen v oblasti etruských dějin, ale i jako znalec císařské metropole. V četných rozhovorech na odborná, světská, společenská, rodinná, ale též duchovní témata shledávali silnou vzájemnou podobnost, blízkost a oba si byli vědomi právě vznikajícího přátelství i přes věkový rozdíl téměř jedné generace.

Odborníci na historii však věnovali pozornost především vědeckým otázkám. Měli povědomí o tom, že svěbytná etruská populace vládla na Apeninském poloostrově v osmém století před Kristem v oblasti dnešního Toskánska, kterému také dala jméno z latinského Etrusci – Trusci. Ale oba také věděli, že se Etruskové obávali nájez-

dů keltských bojovníků ze severní části dnešní Evropy. Na mnoha příkladech bylo prokázáno, že stavěli jakési předsunuté hlídky, osady, které měly o přijíždějících Keltech informovat. Ze starých spisů věděli, že by to mělo být severozápadně od Moravského pole, území nad dnešní Vídní. Kde přesněji, však netušili. Profesor Miler byl uchvácen posedlostí, jakou byl jeho jižanský kolega veden při pomýšlení na nalezení nejvýše položené osady. A měl upřímný zájem mu v tomto snažení pomoci.

Při četných procházkách centrem rakousko-uherské říše si Carnacini nemohl nevšimnout řady věhlasných, architektonicky výjimečných budov, kterými jeho přechodný domov překypoval. Zejména okolo vídeňského okruhu Ringstrasse ho uchvátila stavba Vídeňské státní opery z druhé poloviny devatenáctého století. Zjistil, že budovu vystavěl jakýsi Josef Hlávka, architekt, stavitel a mecenáš umění odkudsi z jižního Plzeňska v Česku. Záhy začali zjišťovat mnoho dalších informací.

„Něco jsem našel,“ povídá Miler.

„Ukaž, co máš?“

„To je neskutečné! Hlávka řídil stavbu nebo sám projektoval řadu vídeňských projektů, především burzy a Votivního chrámu. Roku 1861 Hlávka vyhrál výběrové řízení na stavbu vídeňské Dvorní opery, za jejíž úspěšnou výstavbu mu byl udělen titul c. k. státního rady. Dále ve Vídni vystavěl kostel Panny Marie při klášteře Lazaristů a kostel Svatého Otmara podle projektu architekta Friedricha Schmidta, věnoval se mnoha dalším zakázkám, stavěl činžovní domy, obchodní domy, paláce, kostely, zčásti podle vlastních projektů. Celkem zde realizoval 142 staveb...“

Oba ten obrovský výčet velice zaujal. „O tom chlápku bych se chtěl dozvědět víc,“ pronesl Giuseppe a šel si balit věci. Jeho putování tím náhle dostalo nový cíl, směr Česká republika.

S vidinou brzkého shledání a s přáním hodně štěstí při hledání se oba pánové rozloučili. Giuseppe se otočil ke svému mladšímu příteli a s výrazem mudrce pokorně pronesl: „Velice ti děkuji za tvůj čas, příjemné rozhovory a upřímnou podporu mého konání, přáteli. Necht' příznivé okolnosti provází tvé další kroky životem. Přeji ti schopnost mít srdce i oči otevřené, cesta se ti už ukáže sama...“

Malý fiátek, s občasnými škrábanci na zevnějšku, ráno rozbušil svoje tříválcové srdce a natěšeně vyrazil směrem, kde uléhá Slunce ke spánku. Giuseppe původně netušil, kam budou směřovat jeho další kroky, ale rozhodně nepředpokládal, že do východního bloku. Nikdy s postkomunistickými zeměmi nepřišel do kontaktu, ale obecně dobré mínění o nich neměl. Aby tedy oddálil čas strávený na české půdě, rozhodl se jet podél hranic schovaný se svým malým autíčkem mezi kamiony až za německý Regensburg, aby na rychlé německé dálnici nebránil nabušeným plechovým sportovcům v závodu s časem. Na křižovatce pak stočil směr na hranice, v Rozvadově vstoupil do nové země a směřoval po dálnici na Prahu.

Od té snídaně v luxusním hotelu nechal hlavou plynout zajímavou myšlenku. Myšlenku na oddání se proudu. Neměl cíl, nevěděl, kam a kudy jet, jen reagoval na indicie, značky, signály, které mu předkládala Tajemná ruka Vesmíru. Jednou to byl mrak, jindy paprsek Slunce, někdy let ptáka, anebo síla, kterou zkrátka nelze pojmenovat. Zcela se oddal pocitu, kam mají jeho kroky směřovat. Jen vypnout myšlenky a nechat se vést, říkal si pro sebe.

V neznámé zemi byl překvapený, že nenastal žádný velký rozdíl mezi Západem a Východem. Všechno čisté, upravené, zelené a rozkvetlé tak, jak to doma nevidal. Zastavil na čerpací stanici Agip, dal si kafe, a kdyby mu na eura nevrátili pro něj dosud neznámou měnu, ani by nepoznal, že není doma. Dál už nespěchal, obavy se rozptýlily, jel pomaleji a užíval si badatelský pohled na právě objeňovanou krajinu, na první pohled se odlišující od té jeho rodné zejména šavnatými, zelenými, nekonečnými a hustými lesy.

Do Přeštic a následně do Lužan, přesněji řečeno na zámek Josefa Hlávky, kam měl namířeno, se mu zdálo být nejlepší sjet ze 107. kilometru dálnice D5 na Stod a odtud to měl být již kousek. Rozvážně sledoval vše kolem sebe. Silničku klikatící se mezi rozlehlými lány polí s obilím, jaké neznal, vesnická stavení s často oprýskanými fasádami v jiném stylu, než byl zvyklý z jihu, auta, jaká u nich nejezdila, lidi na návsích, kteří vypadali odlišně.

Jak se tak kochal, pozoroval a divil se současně, právě uprostřed jedné malé vesničky zazněla rána z pravé přední části vozu a auto se stalo neovladatelné. Jen stěží se udržel na silnici a zastavil u krajnice právě ve chvíli, kdy ho míjela nějaká velká dodávka. Pevně se držel volantů a zhluboka dýchal, celý otřesený. Po chvíli vystoupil, obešel vůz a zoufale kopnul do píchlé pneumatiky. „Tak, co teď?“ řekl si pro sebe. „Nikomu se tady nedovolám a jazyk, kterým tady mluví, patří k těm, které neovládám.“ Pečlivou analýzou možností s použitím selektivně vyřazovací metody hledání výsledku nenašel jinou možnost, než si svoje činkvečento opravit sám. Jen byl nepatrně nejistý z vlnících se záclon za okny a toho, že mu nikdo nepřišel pomoci. „Tak to by se u nás nestalo,“ povzdychl si.

Sundal si sako, ohrnul rukávy na košili a z příručky Provoz vozu nastudoval postup výměny kola po defektu. Navlékl ochranné rukavice, z kufru vyndal náhradní kolo, pod zavazadly našel i hever a klíč, rozprostřel deku, kterou jinak používal ke chvilčkám odpočinku mimo civilizaci se svými studentkami, odstranil z ní jehličí z posledního výletu za Soave s asistentkou děkana fakulty a jal se opravovat. Heverem nadzvedl auto na levý bok a klíčem se snažil povolit šrouby jistící kola. Všechna síla však nestačila na povolení zarezlého šroubu. Zabral z plných sil, až se po všem tom lomcování šroub otočil a profesor upadl na zem. V tom samém okamžiku se však pohnul celý vůz, neb v roztržitosti zapomněl zajistit klínem druhou stranu auta proti posunu a fiátek spadl z heveru a silně ho udeřil do hlavy. Signore Carnacini zůstal ležet bez známek života na zemi a rudá krev začala barvit jeho bělající vlasy.

Záclona u nejbližšího domu sebou prudce trhla a za ním se objevil vyděšený výraz paní domu. Vyběhla na ulici a volajíc o pomoc, běžela k nehybnému muži. Spolu se sousedem odnaproti jej vytáhli zpod vozu, otočili na záda a jemným pofackováním se snažili přivést zraněného zpět k vědomí. Po chvíli Giuseppe otevřel oči a spatřil přímo proti svému obličejí čísi bujně poprsí. Jen pronesl: „Seno, seno,“ a upadl znovu do bezvědomí.

Když dorazila sanitka z nedalekého Stodu, ležel již neznámý Ital v posteli při plném vědomí, s omytou ránou bez dalšího krvácení. Lékař provedl základní kontrolu životních funkcí a jelikož zraněný nevykazoval ani náznak vážnějšího zranění, chodil, mluvil, stál normálně, nebylo mu špatně, a hlavně se s ním nedokázali domluvit, zašili mu ránu a nechali ho v domácím ošetření pohostinné zachránkyně.

„Jak se cítíte, pane?“ zeptala se ošetřovatelka, která mu tak nepředvídaně vstoupila do cesty.

Giuseppe se nadechl, ale zarazil se a nevěděl, co má říct. Po chvíli se vzmožil jen na: „Bene, grazzie, danke, thank you,“ ale popravdě zapomněl na vše. Kdo je, co tam dělá, kam jede...

Byl naprosto konsternován. Oko zralého muže zhodnotilo bytost před sebou, nádhernou ženu lehce po čtyřicítce, s milým obličejem, tmavě hnědýma očima, s hebkými dlouhými kaštanovými vlasy, štíhlé postavy s nekonečnými nohama, útlým pasem, antickými boky, jemnou pleť a s dlouhými prsty na ruce s pěstěnými nehty. Pohybovala se, jako kdyby tančila, mluvila, jako kdyby zpívala a při tom všem hýbala rukou, jako kdyby řídila symfonický orchestr.

Ale nebyl tu však jen zkušený muž. Byl tu zároveň duchovní člověk, který vnitřním zrakem vnímal její energii i celou její bytost v přirozeném stavu. Nasával duší, citem, srdcem. Bylo mu to hned jasné. Stála před ním žena, o které věděl, že ji jednou potká. Jeho osudová žena. Femme fatale. Měl pocit, jako kdyby ji důvěrně, od-

jakživa znal. Měl snahu se jí dotknout, jako by byla jeho partnerkou celý život.

Ona posvátná bytost mezitím vyběhla na zahradu. „Strýčku, haló, Strýčku, slyšíš mě?“

„Kde hoří, Miluško?“

„Neznáš někoho, kdo mluví italsky? Před domem havaroval takovej sympatickej pán a ráda bych věděla, co říká.“

„A co říká?“ na to Strýček.

„No, nejdřív říkal stále jen seno, seno, ale teď už mi jen civí do výstřihu.“

„Miluško, láska moje tajná, italsky znám jen šestnáct slov, ale jako kovboj a hornák vím, že italsky seno znamenají prsa!“

„Prasák jeden,“ utrousila koutkem úst, otočila se a šla zpět k neznámému cizinci. Pak se ale ještě vrátila a řekla: „No a znáš někoho, kdo se s ním domluví?“

„Samozřejmě, můj strýček Jaryn, jdu mu zavolat,“ a odešel do domu hledat telefon.

Muž, který vypadal starší, než ve skutečnosti byl, Strýček, s věčnou cigaretou zručně povalující mezi prsty a ústy, muž s šedivými, řídkými vlasy, vyzáblou postavou, většinou sedící na plastové židli v šikmém přístřešku zahradního altánu navazujícím na garáž u rodinného domu v malé vesničce Oplotov, zamyšleně hleděl do dáli. Bos a v kraťasech, ač teplo ještě nebylo, popíjel káfičko, cyklicky vydechoval oblak kouře a sledoval, jak se obláček pomalu rozplývá nad bazénkem pro želvy. Nikam nespěchal. Nic nemusel. Nic nechtěl.

Jen hleděl a přemítal, co že se to v jeho životě stalo? Ač potomek původní rodiny oplotovského sedláka, prošlapal si svou vlastní cestu a stal se manažerem, kterého znala celá branže po celé republice. Měl spoustu známých a byl stále na cestách. Během krize však přišel o práci, pár dalších zaměstnání vyzkoušel, ale na konci sezóny před zimou ho vždy propustili. Pracovní kontakty byly zapomenuty, když následující roky pečoval o nemocnou matku, dokud si ji Starý pán na Nebesích nepovolal k sobě. Žena, se kterou měli dvě děti, ho po třiceti letech opustila a odešla k matce i s dospělou dcerou a všemi rodinnými úsporami.

Mohlo by se zdát, že život nic moc. Ale opak byl pravdou. Klid, který se v něm rozhostil, radost, kterou vyzařoval, lidská moudrost, kterou kolem sebe rozséval, pocit osvobození od tíživého, které dříve pociťoval, z něj činily mimořádného člověka. Člověka skromného, tichého, ale také člověka vtipného, který každou situaci okořenil svým unikátním lidovým vyjadřováním. Člověka, který uměl ocenit těch posledních pár přátelství, která mu zbyla. Nedělat si z ničeho hlavu a brát věci tak, jak den po dni přicházely, to byl jeho způsob, jak se ke zbývajícimu času v tomto životě postavit.

Rád si při pokuřování procházel věci odžité. Třeba více než dvacet let strávených v sedle kovbojských koní a toulání se se svým přítelem, člověkem jemu snad nejbližším. Ale o tu největší radost se postaral až jeho syn, který mu přivedl domů svoji paní a udělal z něj dvojnásobného dědu. Malí kluci naplnili Strýčkovu srdce veselím a dosud marně hledaným smyslem. Všechna ta upřímná objetí, zájem a žvatlání těch malých tvorečků, nová rodina, se kterou žil v jednom domě, z něj učinila výjimečného, šťastného člověka.

A jak si tak v klidu seděl, pokuřoval, popíjel, rozjímal a čekal na návrat kluků ze školky, uslyšel halekání krásné sousedky Milušky. Když si vyslechl, co potřebuje, jal se hledat telefon a volat svému příteli.

„Haló, Jaryne, můžeš mluvit?“ pronesl Strýček do sluchátka.

„Ahoj Strýčku, no jasně, co se děje?“ reagoval Jaroslav.

„Potřeboval bych, jestli bys nemohl přijet k nám do Oplotova. Ráno tady píchnul gumu nějakýj Talián, je zraněný, tady sousedka si s ním neví rady, potrebovala by tlumočníka. Fernet ani rum mu nechutná a nikdo se s ním tady nedomluví.“

Jaroslav potvrdil, že přijede, dojedl snídani, usedl do vozu a otočil klíčkem. Za dvacet pět minut se objali s parťákem z trasy a ten ho rovnou zavedl k sousedce.

„Dobrý den, Miluško, jak se máte, vám to ale dneska sluší,“ zalichotil nádherné a velice přitažlivé ženě, která se v čase od dopoledního incidentu s cizincem hodila do gala. „Tak co pro vás můžu udělat?“

Miluška mu v rychlosti vysvětlila, co se přihodilo a vedla ho ke spícímu muži do ložnice. Jaroslav usedl na připravenou židli vedle postele, když se muž probudil.

„Buon giorno, signore,“ promluvil na něj Jaryn jeho řečí.

„Dobrý den, to je zázrak, tady někdo mluví italsky,“ odvětil zraněný badatel.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Jaroslav.

„Jsem profesor Giuseppe Carnacini, ale přátelé mi říkají Giuseppino, ale stačí jen Pino. Chtěl bych moc poděkovat tady paní, že se o mě tak postarala, a že mě u sebe nechala.“

Miluška ztěžka mluvícího muže přerušila a nadšeně vyhrkla: „Řekni mu, že tady může zůstat, dokud se nezotaví,“ a trošku vyzývavě se zaculila na sympatického maroda.

„Ty, poslouchej, Mílo,“ pronesl Strýček, „všichni v kraji se tě tady snažíme skolit a teď nám tě přefikne nějaká špageta. Řekni mu,“ obrátil se na přítele, „že mu opravíme tu jeho káru a ať maže, odkud přijel.“